

קוֹנְטָרַס

אור שׁוֹבְבֵי"ם

יִגְלֶה אֶת מַעַלְת הָאָדָם הַזּוֹכָה לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ
וְ"ל, וַיִּסְבֵּיר מַה הֵם יְמֵי שׁוֹבְבֵי"ם, וּמַה צְרִיכִים
לַעֲשׂוֹת בְּיָמֵים אֵלֵינוּ, וּמַהוּ הַתְּקוּן הָעֲקָרִי.

בְּנוֵי וּמֵיֶסֶד עַל־פִּי דְבָרֵי

רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אִוֵּר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן

בוֹצֵינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵינוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ

רַבֵּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלָב, זְכוּתוֹ יִגָּן עָלֵינוּ

וְעַל־פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ הַגָּאוֹן

הַקְּדוֹשׁ, אִוֵּר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רִז לֹא אָנִים לִיה

רַבֵּי נִתָּן מִבְּרֶסְלָב, זְכוּתוֹ יִגָּן עָלֵינוּ

וּמִשְׁלַב בְּפִסְוִקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, פְּתוּבִים וּמֵאַמְרֵי

חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֹהַר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדָפוּס עַל־יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֶסְלָב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, אֲשֶׁר בְּיָמֵים אֱלוֹי יָמֵי
שׁוֹבְבֵי"ם, מֵאִיר אֹר הַבֵּינָה בְּעוֹלָם,
שֶׁהֵם יָמֵי הַתְּשׁוּבָה, כִּי תִשׁוּבָה עוֹלָה עַד
כֶּסֶף הַכְּבוֹד, וְלָכֵן כָּל הַשָּׂב בַּתְּשׁוּבָה
שְׁלֵמָה זוֹכָה לְהַגִּיעַ עַד הַבֵּינָה, וְנִמְשָׁךְ
עָלָיו אֹר וְזִיו וְחַיִּית וְדַבְּקוֹת הַבוֹרָא
יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, וְנִכְלָל בְּאֵין סוֹף פְּרוּךְ הוּא,
עַל-יְדֵי הַתְּשׁוּבָה שֶׁשָּׂב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', אות תתקנו)

קוֹנְטֵרַס

אור שׁוֹבְבִי"ם

בְּנֵי הַיְקָרִים ! הִנֵּה אֲנַחְנוּ נִמְצָאִים עֲכָשׁוּ בֵימֵי שׁוֹבְבִי"ם, הַשְּׁבוּעוֹת הַלְלוּ שְׁקוֹרָאִים בָּהֶם פְּרָשִׁיּוֹת: שְׁמוֹת, וְאַרְא, ב'א, ב'שֶׁלַח, י'תְרוֹ, מ'שְׁפָטִים, שְׁזֵה רָאשֵׁי תְבוֹת: שׁוֹבְבִי"ם. אוֹמֵר הָאֵר"י ז"ל, שֶׁעַל שְׁבוּעוֹת אֱלוֹ נֶאֱמַר (יְרֵמְיָהוּ ג, יד): "שׁוּבוּ בְּנִים שׁוֹבְבִי"ם", אָדָם שֶׁהָיָה שׁוֹבֵב, וְעָשָׂה שְׁטִיּוֹת בַּחַיִּים, עֲכָשׁוּ הוּא יָכוֹל לְתַקֵּן אֶת הַכֹּל, אִם יַדַע אֵיךְ לְנַצֵּל אֶת הַיָּמִים הַקְּדוּשִׁים הָאֵלּוּ. רַבֵּנוּ ז"ל אוֹמֵר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן קנ"ג): אֵיךְ יָכוּלִים לְקַבֵּל אֶת אֹר הַצְּדִיק? אִם יֵשׁ לְאָדָם פְּנִים שְׂמֵחוֹת וּמְחִיף לְזוּלָתוֹ, מֵאִיר בּוֹ הָאֹר שֶׁל הַצְּדִיק, שְׁזֵה נִקְרָא קַבְלַת פְּנֵי תַלְמִידֵי חֲכָמִים; הֵינּוּ כְּשֶׁאָדָם שְׂמֵחַ וּמְחִיף לְכֻלָּם, בְּזֵה מֵאִיר בּוֹ אֹר הַצְּדִיק. וּמִסְבִּיר רַבֵּנוּ ז"ל, אָנוּ רוֹאִים אֶת הַשְּׂמֶשׁ, אֵי אֶפְשָׁר לְהַסְתִּיף לָהּ מֵרֵב אֹר. הַלְּבָנָה

היא כמו מראה מְלֻטָּשָׁת, שְׁמַקְבֵּלֶת אֶת אור השמש, וְלִכֵּן רואים אֶת אור החמה בפני הלבנה, כמו־כֵן התלמיד, אם הוא הולך בְּאַנְפִּין נְהוֹרִין, מְחִיף, עַל־יְדֵי־זֶה רואים בו אֶת פְּנֵי רבו; כִּי בְּאֵמֶת מֵה זֶה תלמיד חכם? מֵה זֶה צְדִיק? וּמֵה תְּכַלִּיתוּ בְּעוֹלָם? אֵלָּא חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אומרים (חגיגה יב:): כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ עוֹמֵד עַל עַמּוּד אֶחָד וְצְדִיק שְׁמוֹ. אֵיךְ יָכוֹל לְהִיּוֹת שֶׁהָעוֹלָם עוֹמֵד רַק עַל עַמּוּד אֶחָד, וְהָעַמּוּד הַזֶּה נִקְרָא צְדִיק? אֵלָּא חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אומרים (ספּה מה:): לֹא פָּחִית עֲלֵמָא מִתְּלָתִין וְשִׁית צְדִיקָיָא, לֹא נִפְחַת הָעוֹלָם מִשְׁלֹשִׁים וְשָׁשָׁה צְדִיקִים, הַהֲכָרַח שִׁיְהִיוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר צְדִיקִים שְׁמַקְבֵּלִים אֲנָפֵי שְׁכִינְתָא, פְּנֵי הַשְּׁכִינָה, וּכְשֶׁמִּסְתַּכְּלִים עַל פְּנֵיהֶם — רואים אֶת הַשְּׁכִינָה. הֵם כָּל־כָּף דְּבוּקִים בְּהַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא בְּבִטּוֹל כָּל הַרְגָּשׁוֹתֵיהֶם, עַד שֶׁהֵם נִכְלָלִים לְגַמְרֵי בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא. וּמֵה הֵם הַשְּׁלֹשִׁים וְשָׁשָׁה צְדִיקִים? אומר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי־מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סימן פג), שֵׁשׁ שְׁלֹשִׁים וְשָׁשָׁה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְשְׁלֹשִׁים וְשָׁשָׁה בְּחוּץ לְאֶרֶץ, וּבִיַּחַד זֶה הַסְּנֵה־דְרִין, שֶׁהִיוּ שְׁבַעִים וְאַחַד בְּמִסְפָּר, וְעוֹד אֶחָד הָיָה ראש הַסְּנֵה־דְרִין. וְלִכֵּן בְּכָל דּוֹר וְדוֹר יֵשׁ ע"ב צְדִיקִים,

שְׁמוֹרִידִים אֶת הַשְּׂכִינָה בְּעוֹלָם, וּמַגְלִים
 וּמַפְרִסְמִים אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמְחַיִּים
 וּמְחַזְּקִים וּמְעוֹדְדִים וּמְשַׂמְּחִים אֶת נַשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל. הַצְּדִיק הָאֵמֶת הוּא רֹאשׁ כָּל הַצְּדִיקִים,
 הוּא רֹאשׁ הַסִּנְהֶדְרִין, וְהַתְּלִמִּידִים שְׁלוֹ אֵלוֹ הֵם
 הַסִּנְהֶדְרִין. וְלִכֵּן צְרִיכִים לְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה אֶת הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא שֶׁלֹּא יִטְעֶה אֶת עַצְמוֹ. אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל
 (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן ח'), שְׂצָרִיכִים לְבַקֵּשׁ
 הַרְבֵּה רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, שְׂיִזְכֶּה
 לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצְּדִיק הָאֵמֶת, שְׂיִכּוֹל לְבָרַר לוֹ אֶת
 הַמְּדֻמָּה שְׁלוֹ. וְזֶה לֹא הוּלֵךְ בְּנֶקֶל, אֲלֵא צְרִיכִים
 הַרְבֵּה תְּפִלוֹת לְבַקְּשׁוֹ יִתְבָּרֵךְ, שְׂיִזְכֶּה לְמַצֵּא אֶת
 הַצְּדִיק הַזֶּה שְׂמִבִּין אוֹתוֹ, הַצְּדִיק הַזֶּה שְׂיִכּוֹל
 לְתַקֵּן אוֹתוֹ וּלְזַכֵּךְ אֶת הַדְּמִיוֹן שְׁלוֹ, הֵרִי רַבֵּנוּ ז"ל
 אוֹמֵר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן כה), שְׂכָל הַתְּאֻוֹת
 וְהַמְּדוֹת רָעוֹת שְׂבָאוֹת לְאָדָם, זֶה רַק מִחֲמַת כַּחַ
 הַמְּדֻמָּה, הַדְּמִיוֹן שְׂעוֹבֵד בּוֹ, וְאֵלּוּלֵי כַחַ הַמְּדֻמָּה
 אָדָם לֹא הֵיךְ חוּטֵא, כִּי־צַד אָדָם חוּטֵא, בַּר מִיֵּנָן?
 שְׂמִמְשִׁיךְ בְּעַצְמוֹ דְּמִיוֹנוֹת. וְלִכֵּן אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל,
 שְׂהַיּוֹם הַיֵּצֵר הָרָע הוּא כַחַ הַמְּדֻמָּה, וְצְרִיכִים
 לְעַבֵּד עַל עַצְמוֹ לְצִאת מִהַדְּמִיוֹן וּלְבּוֹא אֶל הַשְּׂכָל.
 כְּשֶׁאָדָם חוּטֵא, בַּר מִיֵּנָן, מִתְּגַבֵּר עָלָיו יֵצֵר הָרָע,

וְעָקַר כַּחוּ זֶה רַק שָׁבָא אֵלָיו בְּדַמְיוֹן, רַחֲמָנָא
 לְצִלָּן, כָּל אֶחָד כְּפִי תְאֻתּוֹ וּמְדוּתּוֹ הִרְעוּת — הֵן
 בְּנֵאוֹף וְהֵן בְּמָמוֹן וְהֵן בְּשֹׂאֵר תְּאֻוֹת רְעוּת וּמְגִנּוּת
 וְכוּ'. וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אָב הַרְחֵמֵן וְרוֹצֵה
 שְׁנָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְחַפֵּץ שְׁנִזְכָּה לְהַכִּירוֹ,
 כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (תְּנַחֲמָא נָשָׂא טז):
 מִיּוֹם שֶׁבָרָא הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹלָמוֹ, נִתְאָוָה
 שְׂיֵהָיָה לוֹ דִּירָה בַּתְּחִתּוֹנִים, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 רוֹצֵה לְגוֹר בֵּינֵינוּ, רוֹצֵה שְׁנַפִּיר אוֹתוֹ, וְזֶה מֵה
 שְׂאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (סוּטָה ג): בְּתַחֲלָה
 קָדָם שְׁחַטָּאוּ יִשְׂרָאֵל, הִיָּתָה הַשְּׂכִינָה עִם כָּל אֶחָד
 וְאֶחָד, כִּיּוֹן שְׁחַטָּאוּ, סִלְקוּ מֵהֶם שְׂכִינָה; מֵה זֶה
 שְׂכִינָה? כְּבִיכּוֹל, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַשְּׂכִינֵן
 שְׂכִינַת עֵזוֹ יִתְבָּרַךְ בֵּינֵינוּ, שְׂאֲנַחֲנוּ נַפִּיר אוֹתוֹ,
 אֲבָל כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא, בַּר מִיָּנָן, מִתְמַלֵּא עִם
 דְּמִיוֹנוֹת וְשׁוֹכַח לְגַמְרֵי מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה
 עוֹבְרִים עָלָיו צָרוֹת וְיִסּוּרִים וּמְכַאוּבִים, עַד שֶׁלֹּא
 רוֹאֶה סוּף לְצָרוֹתָיו, אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן,
 חֶלֶק ב', סִימָן ח'), שֶׁהַצְּדִיק הָאֵמֶת יָכוֹל לְבַרֵּר אֶת
 הַמְדַמָּה שֶׁלֵּף, בְּבִרְוֹר וּבְזִכּוּף כְּזֶה, עַד שֶׁתִּגִּיעַ אֶל
 מְדִרְגַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, שֶׁתִּדַּע שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 מְחַדֵּשׁ אֶת הַבְּרִיאָה. כָּל רָגַע כָּל הָעוֹלָמוֹת

מִתְחַדְּשִׁים, וְכִמּוֹ שֶׁכֶּתוּב בַּזֹּהַר (עֵינֵי תְקוּנֵי זֹהַר סה.):
 לְבוּשֵׁים דְּלְבִישׁ בְּרַמְשָׁא לָא לְבִישׁ בְּצַפְרָא,
 לְבוּשֵׁין דְּלְבִישׁ בְּצַפְרָא לָא לְבִישׁ בְּרַמְשָׁא; אוֹמֵר
 הָאֲר"י ז"ל, כְּבִיכּוּל, הִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְלַבֵּשׁ
 בְּכָל הַלְבוּשִׁים שֶׁבְּעוֹלָם, וּבְכָל יוֹם, בְּכָל שְׁעָה
 וְרַגַע, מְשַׁתַּנֵּים כָּל הַלְבוּשִׁים, וְאָדָם מְסַכֵּן, אֵינּוּ
 יוֹדֵעַ וְאֵינּוּ רוֹאֶה, אֵינּוּ שׁוֹמֵעַ וְאֵינּוּ מְרַגֵּישׁ כְּלוּם
 מִהַרְוֵחַנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹת הַזֶּה. וְלִכֵּן הִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא שׁוֹלַח לָנוּ בְּכָל יוֹר וְדוֹר צְדִיקִים קְדוּשִׁים
 שְׁמֻקְרָבִים אֶל רֵאשׁ הַצְּדִיקִים, רֵאשׁ הַסְּנֵה־דָרִין,
 שֶׁהוּא עִם תְּלַמִּידָיו יְכוּלִים לְהַחֲדִיר בְּנִשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל אֱלֻקוֹתוֹ יְתָבָרֵךְ. אֲבָל צְרִיכִים לְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה
 אוֹתוֹ יְתָבָרֵךְ, שֶׁנִּזְכָּה לְמַצֵּא אֶת הַצְּדִיקִים הַלָּלוּ,
 צְדִיקֵי הָאֱמֶת וְתַלְמִידָיו הַדְּבוּקִים בְּהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא. כִּי כִּיּוֹם יֵשׁ כָּל מֵינֵי בַּעֲלֵי דְמִיוֹנוֹת, קָלִים
 וְרִיקִים וּפּוֹחֲזִים, שְׁעוֹשִׂים עֲצָמָם מְפָרְסָמִים שֶׁל
 שָׁקֶר, וְעוֹבְדִים עַל בְּנֵי-אָדָם וּמְטַעִים אוֹתָם, וְשֹׁאֵר
 מֵינֵי נוֹתְנֵי תְקוּנִים, שֶׁזֶה בְּעֲצָמוֹ שְׁנוֹתֵן תְּקוּנִים,
 צָרִיךְ תְּקוּן גָּדוֹל, כִּי רַק הִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יוֹדֵעַ
 אֵיךְ הוּא פָּגוּם עַד מְאֹד. וְהַכַּח הַמְדַמָּה הַזֶּה עוֹבֵד
 עַל בְּנֵי-אָדָם, עַד שֶׁרַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, בְּנֵי-אָדָם
 נִמְצְאִים בְּמַצָּב כָּזֶה, שֶׁמְתִיאֲשִׁים מִחַיֵּיהֶם, וְזוֹ

הַמַּעֲלָה שְׁאָדָם זֹכֶה לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבּוֹנוֹ ז"ל, שְׁגִלָּה לָנוּ (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן עח), אֲשֶׁר אֵין שׁוֹם יֵאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל, אֵין מִשְׁגַּ כְּזֶה לְהִתְיַאֵשׁ. נִשְׁאַלְתָּ הַשְּׂאֵלָה: זֶה קָל לֹאמַר, שְׁאָסוּר לְהִתְיַאֵשׁ, מִי אֵינוֹ יָכוֹל לֹאמַר לְשָׁנִי: אֵל תְּהִיֵּאֵשׁ, אָסוּר לְהִתְיַאֵשׁ, אָלֵא רַבּוֹנוֹ ז"ל נוֹתֵן לָנוּ עֲצוֹת אֵיךְ לְהִתְזַיֵּק מִעַמֻּד, אֵיךְ לְעַבֵּר אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּשָׁלוֹם, אֵיךְ לְצֵאת מִהַבּוֹץ שֶׁנִּפְלָנוּ לְשָׁם, אֵיךְ לְזַכֵּךְ עַצְמָנוּ, אֵיךְ לְהַגִּיעַ לְכָל הַמַּדְרָגוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, וְאֵיךְ לֹא לְהִתְיַאֵשׁ אֲפֹלוּ בַּמַּצְבִּים הַכִּי גְרוּעִים שֶׁנִּפְּלֵ אֲלֵיהֶם. וְלִכֵּן צְרִיכִים הַרְבֵּה לְבַקֵּשׁ אֶת הַקְּדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁנִּזְכֶּה לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבּוֹנוֹ ז"ל, וְלִקְבֹּל מִמּוֹנוֹ ז"ל, אֲבָל זֶה תְּלוּי כְּפִי הַשְּׂמִחָה שֶׁיֵּשׁ בָּנוּ. רַבּוֹנוֹ ז"ל אָמַר (שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן קעז): אַתֶּם צְרִיכִים לְשִׂמְחָה מְאֹד מְאֹד עִם הַקְּדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאִם עֲדִין לֹא זָכִיתֶם לְמַדְרָגָה כְּזוֹ — לְשִׂמְחָה עִם הַקְּדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂעֲדִין אֵינְכֶם מְרַגִּישִׁים אֶת הַבוֹרָא יְתִבְרַךְ שְׁמוֹ, תְּשִׂמְחוּ שֶׁיֵּשׁ לָכֶם רַבִּי כְּזֶה, שְׂיִוָּדַע מְגִדְלָתוֹ יְתִבְרַךְ. וְזוֹ צְרִיכָה לְהִיּוֹת הַשְּׂמִחָה הַכִּי גְדוֹלָה שֶׁלָּנוּ, שֶׁזָּכִינוּ לְהִתְוַדַּע מִרַבִּי אִמְתָּ כְּזֶה, רַבִּי נוֹרָא וְנִפְלָא כְּזֶה, רַבִּי שְׂיָכוֹל לְתַקֵּן אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, כִּי לֹא בְּחִנָּם שְׂשִׁלְחוּ אֶת רַבּוֹנוֹ

ז"ל אלינו בדור הזה, אלא כְּדֵי לְהַעֲלוֹת וּלְהַגְבִּייהַ, לְחִזְק וּלְעוֹדֵד וּלְשִׂמְחָה אֶת נַשְׂמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְלִכֵּן עָלִינוּ לְהִתְגַּבֵּר וּלְלַכֵּת תָּמִיד עִם פָּנִים שְׂמֵחוֹת, אֲנַפִּין נְהוֹרִין. וְאָמַר פַּעַם רַבֵּנוּ ז"ל לְאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו: אִם אַתֶּם תִּהְיוּ שְׂמֵחִים — תִּהְיֶה טוֹבָה לְכָל הָעוֹלָם. מַה הַקָּשֶׁר, שְׂאֵם אֶחָד מִקֶּרֶב לְרַבֵּנוּ ז"ל, וְהוּא שְׂמֵחַ — בְּזֵה תִּהְיֶה טוֹבָה לְכָל הָעוֹלָם? אֵלֶּא יֵשׁ אֲנָשִׁים שְׂעוּבָרִים עֲלֵיהֶם כָּל־כֶּף הַרְבֵּה מִשְׁבָּרִים וְגַלִּים, וְהֵם חֲפִצִּים לְסַפֵּר לְמִישָׁהוּ מַה מַּעִיק לָהֶם, עוֹבְרִים עַל הָאָדָם צָרוֹת, וּמְחַפְּשֵׁי אָדָם שְׂיֹכֵל לְדַבֵּר אֹתוֹ וּלְשַׁפֵּךְ לְפָנָיו אֶת כָּל לְבוֹ, אֲבָל אֵינָנו מוֹצֵא. אֲזִי אוֹכֵל אֶת עֲצָמוֹ, וְכָל מוֹעֵקֶת לְבוֹ נוֹתֶרֶת בְּתוֹכוֹ, וּבְזֵה נִהְרָסֶת בְּרִיאֹתוֹ וְכָל חַיּוֹ, עַד שֵׁשׁ בְּנֵי־אָדָם, שְׂמֵרֵב צָרוֹת נִכְנָסוּ בְּתוֹךְ עֲצָמָם בְּדַכָּאוֹן פְּנִימִי, עַד שֶׁאֵינָם מוֹצְאִים שׁוֹם עֲצָה, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, וְרַק רוֹצִים לְאַבֵּד עֲצָמָם לְדַעַת, אֲבָל כְּשֵׁרוֹאִים יְהוּדֵי שְׂמֵחַ בְּפָנִים שְׂמֵחוֹת, הֵם נִמְשָׁכִים אַחֲרָיו, וּמִתְחִילִים לְדַבֵּר אֹתוֹ וּלְסַפֵּר לוֹ כָּל לְבוֹ. וְלִכֵּן לֹא בַחֲנָם שֶׁהִזְהִירָנוּ רַבֵּנוּ ז"ל עַל שְׂמִחָה, וְאָמַר (לְקוּטִי־מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן כ"ד): מְצוּה גְדוֹלָה לְהִיּוֹת בְּשְׂמִחָה תָּמִיד, וּצְרִיכִים לְהִכָּרִיחַ אֶת עֲצָמוֹ לְהַגִּיעַ אֶל מִדַּת הַשְׂמִחָה, כִּי

השמחה היא העבודה הקשה ביותר, כי טבע של
 האדם שנמשך אחר העצבות והעצלות, מפגעי
 ומקרי הזמן, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-
 מוהר"ן, חלק ב', סימן קיט), שבני-אדם מדברים
 מהעולם הזה, ויש עולם הזה, וחיים בעולם הזה,
 אומר רבנו ז"ל: אינני יודע כלל אם יש מציאות
 של עולם הזה, כי אין עולם הזה כלל, כפי הצרות
 והיסורים שיש פה, כנראה שזה הגיהנום, אין
 מציאות של עולם הזה, בני-אדם עוברים כל-כך
 הרבה משברים וגלים, עד שמתאשים מחייהם,
 אז יש — או גיהנום, או גן-עדן. ואומר רבנו ז"ל
 (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כב), שהגיהנום והגן-
 עדן הם בזה העולם. אם אדם זוכה ומדבק עצמו
 בהשם יתברך, חושב מהשם יתברך, מדבר אליו
 יתברך, חי עמו יתברך, נושם אותו יתברך,
 מסתכל עליו יתברך, זה גן-עדן, אבל אם, חס
 ושלום, נשכח ממנו כל האור והשכל והדעת שלו
 אבד, וחושב שיש פה טבע, מקרה ומזל, אז הוא
 סובל גיהנום בזה העולם. כל-כך מרים חיו. וזו
 המעלה של אדם שזוכה להתקשר אל הצדיק
 האמת, ראש כל הצדיקים, ראש הסנהדרין, אשר
 התלמידים שלו הם הסנהדרין, ל"ו צדיקים בחוץ

לְאָרֶץ, ל"ו צְדִיקִים בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם מְקַבְּלִים
 אֲנִפֵּי שְׂכִינְתָא בְּכָל יוֹם, עַל-יְדֵי שֶׁהֵם שְׂמֵחִים,
 וּמְשֻׁמְחִים גַּם אַחֲרֵיהֶם. וְזֶה הַדָּבָר הַגָּדוֹל וְהַחֲשׂוֹב
 בְּיוֹתֵר אֲצִלוֹ יִתְבָּרֵךְ — כְּשִׁזְכִּים לְקָרֵב נְשִׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. הֵרִי יֵשׁ בְּנֵי-אָדָם
 שְׂמֵסְתוֹבְבִים מְחֻסְרֵי פְּרִנְסָה, פְּטָרוֹ אוֹתָם
 מְעַבְדֵתָם, עַד כְּדֵי כֶּף, שְׂאִין לָהֶם כְּלוּם, אֲפִלוֹ
 לְקִנּוּת לָחֵם לְיִלְדֵיהֶם, יֵשׁ בְּנֵי-אָדָם שְׂסוֹבְבִים
 מִחֲלוֹת וְחֻלָּאִים רָעִים, יֵשׁ בְּנֵי-אָדָם שְׂיֵשׁ לָהֶם
 יְלָדִים חוֹלִים, שְׁזֶה הָעֲנָשׁ הַקָּשָׁה בְּיוֹתֵר שְׂיִכּוֹל
 לְהִיּוֹת, הָעֲנָשׁ הַנּוֹרָא בְּיוֹתֵר שְׂיִכּוֹלִים לְהַעֲנִישׁ אֶת
 הָאָדָם — כְּשִׂישׁ לוֹ יְלָדִים לֹא בְּרִיאִים. וְלְדַאֲבוּנָנוּ
 הַרְבֵּה, יֵשׁ הַרְבֵּה כְּאֵלוֹ, יִשְׁנָם אֲנָשִׁים שְׂשִׁכְלוּ אֶת
 יְקִירֵיהֶם, אֵלוֹ צָרוֹת יִשְׁנָן כִּיּוֹם, וְהֵנָּה בָּאִים עִם
 הָעֲצָה שֶׁל הַצְּדִיק הָאֲמֵת, מְחֻזְקִים, מְעוֹדְדִים
 וּמְשֻׁמְחִים אֶת אֵלוֹ הַנְּשִׁמוֹת הַשְּׂבוּרוֹת, מְדַבְּרִים
 עַל לִבָּם, אֵין מְצָנָה גְּדוּלָה יוֹתֵר מִזֹּו. וְלִכֵּן לֹא
 בְּחִנָּם שְׂצָנָה אוֹתָנוּ רַבְּנוּ ז"ל, שְׂנִלְךָ וְנִחֲזֵק וְנַעֲוֹד
 יְהוּדִים. וְאֵין עוֹד דָּבָר חֲשׂוֹב יוֹתֵר בְּשָׁמַיִם כְּמוֹ
 יְהוּדֵי, שְׂמִחֲזִיר בְּתִשׁוּבָה אֶת בְּנֵי מְלָךְ מְלָכֵי
 הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. כְּדִגְמַת מְלָךְ בְּשׂוֹר
 וְדָם, שְׂאֲבָד אֶת בְּנוֹ יְחִידוֹ, הַבֵּן הָאֶהוּב,

שְׁהִשְׁתַּעֲשַׁע עִמּוֹ כָּל יוֹם וַיּוֹם, וְהוּא מְצַטְטֵר בְּצַעַר
 כְּזֶה, שְׁאִינְנוּ יְכוּלִים לְתַאֵר וּלְשַׁעַר, וּבּוֹכָה יוֹמָם
 וְלַיְלָה אֵיךְ הֵיכָן בְּנֵי? ! מְתִי אֲזַכֶּה לְרֵאוֹתוֹ? !
 וְהִנֵּה בָּא אֶחָד וּמְצָא אֶת בֶּן הַמֶּלֶךְ וְהִשִּׁיבּוֹ אֶל
 הַמֶּלֶךְ, אֵיזוֹ שִׂמְחָה יֵשׁ לַמֶּלֶךְ! אֵיזָה שְׂכָר הוּא
 מְקַבֵּל! וְזֶה נִקְרָא יְדִיד הַמֶּלֶךְ! וְאִם זֶה נֹאמֵר
 בְּמֶלֶךְ בְּשָׂר וְדָם, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה בָּאִין עֵרֶךְ
 מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁכָּל עַם
 יִשְׂרָאֵל הֵם בְּנָיו, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים יד): "בְּנִים
 אַתֶּם לַיהוָה" אֲלֵקִיכֶם". וְהִנֵּה לְצַעֲרֵנוּ הָרַב,
 נִתְפַּשְׁטוּ הָעַרְב־רַב בְּכָל אֲרָצֵנוּ הַקְּדוֹשָׁה, מִיבָאִים
 מִבַּחוּץ גּוֹיִים וְגוֹיֹת לְעַרְבָם בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל,
 לְבוֹלְלָם בֵּין עַם יִשְׂרָאֵל, מְכַנְיָסִים אֶת כָּל הַתְּאוֹת
 וּמַדּוֹת רָעוֹת שֶׁל הָאֲמוֹת, עוֹקְרִים אֶת נִשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל זֶה יוֹבֵל שָׁנִים מִהִיֻּדוֹת, הַשְּׂכִיחוּ מֵאַתֶּם
 אֶת שֵׁם ה', עֲקְרוּ מֵהֶם אֶת הָאֲמוּנָה, אֶת הַשְּׂבָת,
 מִפְּטָמִים אוֹתָם עִם נְבִלוֹת וּטְרַפּוֹת, שְׂקוּץ, תְּעוּב,
 זֵהוּם וְנֹאֵר מִתְּרַבָּה בְּעוֹלָם, שֶׁכָּל זֶה נִתְפָּס
 בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּנֵי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַד
 שְׁאִינָם יוֹדְעִים מֵאַבְיָהֶם שְׂבִשְׂמִים, אֵיזָה צַעַר יֵשׁ
 לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּבִיכּוֹל, שְׂבָנָיו אֲהוּבָיו,
 מִסְּתוּבָבִים בְּעוֹלָם הַנִּשְׂמֵי הַעֲשִׂיָה, וְחוֹשְׁבִים

שֶׁהַכֹּל טָבַע, מִקְרָה וּמִזֵּל, רוֹאִים אֶת הַשָּׁמַשׁ,
 הַיָּרֵחַ וְהַכּוֹכָבִים, הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, הַיָּמִים וְהַנְּהָרוֹת
 וְשָׂאֵר מְדִינּוֹת, בְּנֵי אָדָם, חַיּוֹת, צְמָחִים, הָרִים
 וּגְבָעוֹת, וְהַכֹּל נִדְמָה טָבַע, מִקְרָה וּמִזֵּל, אִף אֶחָד
 אֵינוֹ מִכִּיר אֶת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ שְׂמִיחָה וּמְהִיָּה
 וּמְקַיֵּם אֶת הַבְּרִיאָה, וְשִׂכַח שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ, אֵיזָה צַעַר
 יֵשׁ, כְּבִיכּוֹל, לְמַעְלָה בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים,
 הַמְּלֵאכִים, הַשָּׂרָפִים, וְאוֹפָנִים, וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ,
 שְׂאֵלוּ מִדְּרָגוֹת לְמַעְלָה לְמַעְלָה, אוֹרוֹת וְכִלִּים,
 אֵיזָה צַעַר יֵשׁ לָהֶם בְּרֵאוֹתָם שְׂמֵלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹאֶה, שְׂמֵסְתוֹבְבִים פֹּה בְּזָה
 הָעוֹלָם בְּנִיּוֹ, וְאֵינָם מִכִּירִים אוֹתוֹ, וְאֲדַרְבָּה
 חוֹטְאִים. וְהִנֵּה קָם הַשָּׁנִי לְמֶלֶךְ, אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל
 (סְפוּרֵי-מַעֲשֵׂיֹת, מַעֲשֵׂה א', מְאֻבְּדַת בַּת מֶלֶךְ), וְרָאָה אֶת
 צַעַר הַמֶּלֶךְ, וְהוֹלֵךְ לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ וּלְהַחְזִיר אֶת בַּת
 הַמֶּלֶךְ חֲזָרָה אֶל אָבִיהָ. מִיְהוּ הַשָּׁנִי לְמֶלֶךְ? זֶהוּ
 הַצַּדִּיק. שְׂאוּמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב',
 סִימָן א'): שְׂרָשֵׁי נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל נִמְצְאִים תַּחַת כֶּסֶף
 הַכְּבוֹד, הַצַּדִּיק הָאֵמֶת בָּא מֵעוֹלָם הַבִּינָה, זֶה שָׁנִי
 — רָאשֵׁי תְבוּת: שְׂרָשֵׁי נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, הוּא
 מִקְבֵּץ נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּמְצַטְעֵר וְאוֹמֵר (בְּרֵאשִׁית מַד,
 לַד): "כִּי אֵיךְ אֶעֱלֶה אֶל אָבִי וְהִנֵּעַר אֵינְנוּ אִתִּי, פֶּן

אַרְאֵה בְּרַע" וְגו', וְאִינוּ נָח וְאִינוּ שׁוֹקֵט, עַד שְׁיַחְזִיר אֶת הַבָּנִים אֶל אֲבֵיהֶם. וְזֶה רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁהַבְּטִיחַ שְׁיַחְזִיר אֶת כָּל־נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

וְלָכֵן כָּל תַּלְמִידוֹ צְרִיכִים לַעֲסֹק בְּעֶסֶק הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, וּבַפֶּרֶט בִּימֵי שׁוֹבְבֵי"ם, לְהֵאִיר בְּעוֹלָם "אור שובבי"ם", כִּי הָרִי יֵשׁ הַרְבֵּה בַּעֲלֵי דְמִיוֹנוֹת שְׁנוֹתָנִים תְּקוּנִים, וּמְכַבִּידִים עַל בְּנֵי-אָדָם, כְּאֵלוֹ לַחֲזוֹר בַּתְּשׁוּבָה צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת עֲבוֹדוֹת קְשׁוֹת וּמְרוֹת, אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן פו): מִי שֶׁאֵין לוֹ אֲמוּנָה, הוּא צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת עֲבוֹדוֹת קְשׁוֹת, כִּי יְכוּלִים לַעֲבֹדוֹ יַתְבָּרֵךְ מְכַל דְּבָר, מֵהֵיכָן בָּאִים הַדְּמִיוֹנוֹת הַלָּלוּ, שֶׁמִּפְּחִידִים אֶת בְּנֵי-אָדָם, מְכַנִּיסִים בָּהֶם יְרֵאוֹת נְפוּלוֹת, מִיָּאֲשִׁים אוֹתָם, כְּאֵלוֹ אֵין לָהֶם שׁוֹם תְּקוּנָה, זֶה בָּא מִחֲמַת חֲסָרוֹן אֲמוּנָה. וְלָכֵן אָמַר רַבְּנוּ ז"ל (שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן קכח): לְפָנַי הִגְאָלָה לֹא צְדִיק אֶחָד יִצְעַק עַל אֲמוּנָה, אֶלָּא יִהְיֶה הַרְבֵּה צְדִיקִים שֶׁיִּצְעְקוּ עַל אֲמוּנָה, עַד שֶׁיִּהְיֶה נִחָר גְּרוֹנָם. כָּל-כֶּף יִצְעְקוּ לְהִתְחַזֵּק בְּאֲמוּנָה פְּשׁוּטָה. וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן לג): אֶצֶל הָעוֹלָם

אמונה הוא דבר קטן, מה כבר יהיה אם אאמין? !
 אומר רבנו ז"ל: לא ולא! זה אצלי העקר —
 להכניס עצמו באמונה, להאמין שהקדוש-ברוך-
 הוא ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ובתוך כל
 עלמין. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן
 ה'): העקר זה אמונה, וצריכים לבקש ולחפש
 בעצמו היכן אויז באמונה. כי יש אנשים
 שסובלים חלאים רעים, והכל בא מחסרון אמונה,
 כמו שכתוב (דברים כח, נט): "והפליא הוי"ה
 מכותך, מכות רעות ונאמנות, וחלאים רעים
 ונאמנים". מה זה ונאמנים? אומר רבנו ז"ל: כל
 מה שאדם חולה, זה רק מחמת פגם אמונה,
 ובפרט מחלת העצבים שסובלים על עצביהם,
 והם בדכאון וביאוש, במרירות ובדכדוך, והם
 בכעס וברגז על עצמם, והמצפון הורס אותם, וכן
 הם בכעס על אחרים, הכל מהחטאים שחטא,
 ומפגמי הברית שלו, אבל על-ידי אמונה,
 שמאמין שהקדוש-ברוך-הוא מלא כל הארץ
 כבודו, על-ידי-זה נמשכות עליהם רפואות, כמו
 שכתוב (משלי כח, כ): "איש אמונות רב ברכות",
 כשיש ליהודי אמונה, הוא ממשיך על עצמו
 הרבה ברכות, ולכן אומר רבנו ז"ל (ספר-המדות,

אות אמונה, סימן לג): על-ידי אמונה יסלח לך
הקדוש-ברוך-הוא על כל עוונותיך; אומר רבנו
ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סב): למה אדם אינו
מדבר אל הקדוש-ברוך-הוא? מפני שאין לו
אמונה, אם היתה לאדם אמונה ברורה ומזככת,
שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה עמו ואצלו, ושוקד
על שפתיו, ושומע כל דבור ודבור שמדבר, הנה
כל הזמן מדבר אליו ולא חדל כלל וכלל, שזה
עקר התשובה, פמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-
מוהר"ן, חלק א', סימן לה): מה זה תשובה? תשוב
ה', זרקא דאיזדריקת לאתר דאיתנטילת מתמן;
תזרק עצמך תזרה מהיכן שבאת — מהקדוש-
ברוך-הוא, אדם צריך להחזיר בעצמו אמונה בו
יתברך, לדעת שהשם יתברך מנהיג עולמו בחסד
וברחמים, בצדק ובמשפט, הנה אנו רואים אנשים
מסתובבים בספקות ובקשיות על הקדוש-ברוך-
הוא, וכן יש להם שאלות על הצדיקים הדבוקים
בו יתברך, שזו עזות גדולה מאד. ואומר רבנו ז"ל
(לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן פג): זה יצר הרע גדול
מאד לומר צדיק זה נאה, צדיק זה אינו נאה,
תלמיד חכם זה נאה, תלמיד חכם זה אינו נאה;
מי אתה לגמרי, שהנך יכול לתחב ראשך ואפך

בין הרים גבוהים, ולומר דעות — מי כן גדול ומי לאו, טפה סרוחה! תתקן מה שפגמת, ומה לך להתערב בדברים שאינם שיכים לך? ! אבל בני-אדם אינם חושבים כך, ולכן עובר על כל אחד ואחד מה שעובר.

ולכן עתה ב"ימי שובבי"ם" הוא הזמן לתקן, כי ימים אלו קוראים בהם פרשיות: ש'מות, ו'ארא, ב'א ב'ש'לח, י'תרו, מ'שפטים; שמספר בהם שעם ישראל ירדו למצרים, וסבלו שם סבל גדול מאד מהמצרים המזהמים, אשר אומרים חכמינו הקדושים (תנא דבי אליהו רבה ז'): אין לך אמה בעולם שהיתה שטופה בדברים מכערים, וחסודה בכשפים ובזמה ובכל מעשים רעים, אלא המצרים בלבד, המצרים היו המזהמים ביותר מכל אמות העולם. וכמו שאומרים חכמינו הקדושים (תורת פהגים אחרי יח): מגיד הכתוב, שמעשיהם של מצרים מקלקלים מכל העמים; וביניהם, בין גויים מלכלכים כאלו עם ישראל הצרכו לחיות, בכפירות כזו, בשקוץ, נאוף, זהום, הפקרות כזו, כי מה זה פשוף? כפירות ואפיקורסות, שמכחישים את הקדוש-ברוך-הוא,

ומהו הדור שלנו? מלא אפיקורסות ומינות,
 שהחזירו הערב-רב, והקדוש-ברוך-הוא רחם על
 עם ישראל, ושלח לנו את רבנו ז"ל, שמחזיר בנו
 אמונה בהקדוש-ברוך-הוא, ומעורר אותנו
 מהשנה, ופותח פינו לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא,
 וכמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן
 ס'): יש בני-אדם שישנים ימיהם, ומה זאת
 אומרת? הלא הם הולכים, עוסקים בעסקים,
 קונים ומוכרים, מרויחים, ואפלו לומדים
 ומתפללים, ולמה נקרא שהם ישנים? אלא אומר
 רבנו ז"ל: אם אדם אינו מכיר את הקדוש-ברוך-
 הוא, ואינו מדבר אליו יתברך, סימן שמחו ישן.
 למה רואים בני-אדם יכולים לדבר איש עם רעהו
 חמש דקות, רבע שעה, שעה, שעות, ואינם
 שמים על לב שחלפו כמה שעות, והנה כשבאים
 לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, אינם יכולים,
 וחושבים: מי שומע אותי, אני רחוק וכו', בשעה
 שהקדוש-ברוך-הוא מלא כל הארץ כבודו, ונמצא
 אתנו, עמנו ואצלנו. ולזה הצדיק האמת, שהוא
 רבנו ז"ל, מעורר אותנו מהשנה, מעורר בנו את
 האמונה, מחזיר בנו את האור האלקי שנזכה
 להרגיש את הקדוש-ברוך-הוא, לדבר אליו, שזה

"אור שובבי"ם". בַּיָּמִים אֵלוּ "יָמֵי שׁוֹבְבֵי"ם, שְׁקוֹרָאִים פְּרָשִׁיּוֹת אֵלוּ, שְׁמַגְלִים בָּהֶם מָה עָבַר עַל עַם יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם, וְאִיךְ סָבְלוּ סָבֵל גָּדוֹל מִפְּרָעָה מֶלֶךְ מִצְרַיִם, אֲשֶׁר אָמַר הָאֱרִ"י ו"ל: פְּרָעָה הֵם שְׁתֵּי תַבּוֹת: פֶּה-רַע, שֶׁדִּבְרוּ רַק רַע. וְאוֹמַר רַבְּנֵי ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן לח): כָּל הַצָּרוֹת שֶׁבָּאוֹת לְאָדָם הֵן רַק מִחַמַּת הַדְּבֹר, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים קמח, ח): "רוּחַ סְעָרָה עֲשֵׂה דְבָרוֹ", מִי גוֹרֵם הַרוּחַ סְעָרָה בְּמַחַ הָאָדָם? הַדְּבֹר. יֵשׁ אֲנָשִׁים שֶׁהֵם מִסְטֵרָא דְקִינָה, שֶׁעֲלִיו נֶאֱמַר: "קִץ כָּל בָּשָׂר", שְׁרוּצָה לַעֲשׂוֹת קִץ מְכַל הַבְּרִיאָה, יֵשׁ בְּנֵי-אָדָם שֶׁאֵין לָהֶם מַה לַּעֲשׂוֹת רַק לְדַבֵּר רַע עַל הַזּוּלָּת, וְכָל עֲנִיָּנִים רַק לְחַטֵּט וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא אֶת הַרַע שֶׁל הַזּוּלָּת. וְזוֹ הַחֲחִיּוֹת שֶׁלָּהֶם, מְסַכְּנִים — הֵם מִסְטֵרָא דְקִינָה, וְאַתֶּם הַצְּדִיק הָאֶמֶת לוֹחֵם.

לְכֵן דִּיקָא עֲכָשׁוּ בְּ"יָמֵי שׁוֹבְבִים", שְׁקוֹרָאִים בָּהֶם פְּרָשִׁיּוֹת: שְׁמוֹת, וְאַרְא, ב'א ב'שֶׁלַח, י'תָרו, מ'שְׁפָטִים, שְׁבָהֶם מְסַפֵּר, שְׁעַם יִשְׂרָאֵל הָיוּ בְּמִצְרַיִם, וְעָבְדוּ עֲבוֹדַת פֶּרֶךְ, הַשְׁתַּעֲבָדוּ בָהֶם, עַד שֶׁשְׁלַח אֲלֵיהֶם הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת מֹשֶׁה רַבְּנֵי, הַצְּדִיק הָאֶמֶת, שֶׁהַחֲדִיר בְּעַם יִשְׂרָאֵל: "אַתָּה

הִרְאָתָה לְדַעַת, כִּי הַיְיָ"ה אֱלֹקִים, אֵינְ עוֹד מְלַבְדּוֹ";
הַחֲדִיר בָּהֶם אֶת הָאוֹר הָאֱלֹקִי, אֲזַי כָּלֵם הַחֲלוֹ
לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְגַאֲל אֶת יִשְׂרָאֵל,
שְׁזֵה פֶסֶח, שְׁאוֹמֵר הָאֲר"י ו"ל לְשׁוֹן פְּה־סַח,
שֶׁהַחֲלוֹ לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְעַל-יַדֵּי-זֶה יֵצְאוּ
מִמְצָרִים, וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא קָרַע לָנוּ אֶת הַיָּם
וְעִבְרָנוּ בְּתוֹכּוֹ בְּחֶרֶבָה, וְדָאֲתָה שְׂפָחָה עַל הַיָּם מֵה
שֶׁלֹּא רָאָה יַחְזִקָאֵל בֶּן בּוּזִי, שֶׁגָּלָה לָנוּ הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא אֶת עֲצָמוֹ עַל-יַדֵּי מֹשֶׁה רַבְּנוּ.
וּכְמֵאֲמָרָם ו"ל (מְכִילֵתָא בְּשַׁלַּח) עַל הַפָּסוּק (שְׁמוֹת
י"ד): "וַיֵּאֱמִינוּ בֵּה' וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ", אִם בְּמֹשֶׁה
הָאֱמִינוּ, בְּהַיְיָ"ה לֹא כָּל שָׂפָן? אֲלֵא שְׂאֵי אֶפְשָׁר
לְהַגִּיעַ לְאֱמוּנָה בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲלֵא עַל-יַדֵּי
אֱמוּנַת חֲכָמִים; וְכֵן אוֹמֵר רַבְּנוּ ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן,
חֶלֶק ב', סִימָן ז'), שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ לְאֱמוּנָה רַק
עַל-יַדֵּי הַתְּקַרְבוֹת לְצַדִּיקִים, כִּי הַצַּדִּיקִים
הָאֱמִתִּיִּים מְגַלִּים לָנוּ עֲצוֹת אֵיךְ לְהִתְחַזֵּק וְאֵיךְ
לְצֵאת מִהַבּוֹר וְהַחֲשֹׁף, עַד שֶׁזְּכִינוּ לְקַבֵּל אֶת
הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה בְּהַר סִינַי. וְכֹל זֶה מְסַפֵּר
בְּפָרָשִׁיּוֹת הַנ"ל. וְלָכֵן יָמִים אֵלּוּ נִקְרָאִים: "יָמֵי
שׁוֹבְבֵי"ם", וְצָרִיכִים לְגַלוֹת אֶת הָאוֹר בְּיָמִים אֵלּוּ
דִּיקָא, שְׁזֵה נִקְרָא "אוֹר שׁוֹבְבֵי"ם", וְלֹא לְהַכְבִּיד

על בני-אדם ולתן להם תקונים ועבודות קשות, אשר מגלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן פו), שזה בא מחמת חסרון אמונה; כי יכולים לעבד את הקדוש-ברוך-הוא מכל דבר, וזה ה"אור שובבי"ם", שמגלה לנו רבנו ז"ל, כי רבנו ז"ל מגלה לנו תקון קל ונפלא מאד, 'תקון הכללי', תאמרו את העשרה מזמורי תהלים, ואני מבטיחכם שיהיה לכם תקון על הכל. וגלה רבנו ז"ל ואמר: מפני שאני גליתי את התקון הכללי, הסמ"ך-מ"ם יעשה כל מיני פעולות שבעולם לא לאמרו, ויכניס קשיות: מה פתאום דיקא אלו העשרה מזמורי תהלים?! מה פתאום תקון כל-כך קל?! מה פתאום כף או כף, ושאר מיני טענות וכו', העקר שאדם לא יאמר העשרה מזמורי תהלים. וכן הבטיח רבנו ז"ל, שמי שיבוא אל ציונו הקדוש בעיר אומן, ויתן פרוטה לצדקה, ויאמר את התקון הכללי, אז אפלו אם עצמו וגבהו חטאיו ופשעיו, יוציאו מהשאל תחתית. ולכן אשרי האדם שזוכה לבוא על-כל-פנים פעם בחייו אל ציון רבנו ז"ל בעיר אומן; האם מאדם הראשון עד רבנו ז"ל היה צדיק כזה, שהבטיח הבטחה עם שני עדים, שמי שיבוא אל ציונו

הקדוש בעיר אומן, ויתן פרוטה לצדקה, ויאמר
עשרה מזמורי תהלים, יעשה לו תקון, ויוציאו
מהשאל תחתית? עוד לא היה פדבר הזה! ומה
אנו רואים? שדיקא על דבר זה מתפשטים
הסטרא אחרא והמשחיתים, הסמ"ך-ד"מ"ם בעצמו
מונע ומלביש עצמו במי שמלביש, ואומר רבנו
ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קנב): כשיורדת
נשמה קדושה, שיכולה לקרב בני-אדם אל
הקדוש-ברוך-הוא, מעמידים בפתח ירא שמים,
שלא יתן להכנס שם, ואי אפשר להתגבר עליו,
אלא על-ידי מסירות נפש. ועל מה זה נאמר, אם
לא על ציון רבנו ז"ל! אדם יכול להיות ירא
שמים גדול, אבל שמים אותו על הפתח, והוא
מכניס באדם חלישות הדעת: למה תסע לחוץ
לארץ, וכי חסרים קברים של צדיקים קדושים,
תנאים ואמוראים בארץ ישראל, שעליה לנסע
לאוקרינה להטלטל בטלטול קשה עם הוצאות
וכו' ולבוא לאומן? האם זה יועיל לה? ושאר
מיני דמיונות שיכניס בו הסמ"ך-ד"מ"ם, העקר לא
לקיים רצון רבנו ז"ל. ולכן אי אפשר לבוא אל
רבנו ז"ל, אלא על-ידי מסירות נפש, כשאדם
יעשה לעצמו חשבון: מי אני, מה אני; ובפרט

בְּיָמִים אֵלֶּה, שְׁמַאִיר "אור שובבי"ם", שֶׁהֵם אֵלֶּה
מְסַגְּלִים לְתַקֵּן אֶת כָּל מִינֵי פְגָמֵי הַבְּרִית שְׁאֵדָם
חָטָא בָּהֶם, וְאֲשֶׁרֵי מִי שְׁזוֹכָה לְנִסְעַ לְצִיּוֹן רַבְּנוּ
ז"ל עַל-כָּל-פְּנִים פַּעַם בְּחַיָּיו, וּמִי שֶׁלֹּא הָיָה עֲדִין
בְּצִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל, שְׁיִסַּע כְּבָר עֲכָשׁוּ, כִּי מִי יוֹדֵעַ מַה
יֵלֵד יוֹם, אֶף אֶחָד אֵינּוּ יוֹדֵעַ מַה יִּקְרָה עִמּוֹ מָחָר,
לְאֶף אֶחָד אֵין חוֹזָה עַל חַיִּים, אֶף אֶחָד אֵינּוּ בְּטוֹחַ
אִם יִהְיֶה לוֹ יוֹם הַמָּחָר. וְלִכֵּן מִי שְׁעֲדִין לֹא הָיָה
אֶצֶּל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל, לָמָּה לְחַכּוֹת? ! דִּיקָא עֲכָשׁוּ
בְּ"יָמֵי שׁוֹבְבֵי"ם" רוּץ וּבְרַח לָךְ אֶל רַבְּנוּ ז"ל, תֵּן
פְּרוּטָה לְצַדָּקָה, וְתֹאמֶר עֲשֶׂרָה מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים
הַנִּקְרָאִים "תְּקוּן הַכָּלְלִי", זֶהוּ תְּקוּן שׁוֹבְבֵי"ם,
וְשֶׁלֹּא יִתְּנוּ לָךְ עֲבוֹדוֹת קָשׁוֹת וּשְׂאָר תְּקוּנִים,
עוֹבְדִים עָלֶיךָ. אִם רַבְּנוּ ז"ל אָמַר: אֲנִי חֹזֵק
בְּדַבְּרִי, אֲבָל בְּיוֹתֵר אֲנִי חֹזֵק, שְׂאֵלֶּה הַעֲשֶׂרָה
מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים הֵם תְּקוּן גָּמוּר לְפָגַם הַבְּרִית. אֲזִ
אֲנַחְנוּ צָרִיכִים לְהַתְּפִיעַל וּלְדַבֵּר נֶגֶד זֶה? ! הֲרִי
עֲלִינוּ לְגַלוֹת וּלְפָרְסָם תְּקוּן זֶה לְכָל נַשְׁמוֹת
יִשְׂרָאֵל, וְאֲשֶׁרֵי אָדָם שְׂאוֹמֵר בְּכָל יוֹם עֲשֶׂרָה
מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים, כַּמָּה זְמַן זֶה אוֹרֵךְ? ! אִם הִבְטִיחַ
רַבְּנוּ ז"ל שֶׁזֶה תְּקוּן גָּמוּר, אֵינְנוּ צָרִיכִים לְתְּקוּנִים
אַחֵרִים, רַק לְהַפְּיץ 'תְּקוּן הַכָּלְלִי' בֵּין נַשְׁמוֹת

ישׂראל, וּלְהַחֲדִיר בָּהֶם אֶת הַתְּקוּן הַזֶּה שְׁנַתֵּן לָנוּ
 רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁהוּא תְּקוּן קַל מְאֹד. וְעַל זֶה צְרִיכִים
 אֲמוּנַת חֲכָמִים. וְכִיצַד זֹכִים לָזֶה? עַל-יְדֵי שִׁהְיֶיהָ
 לָנוּ אֲנַפִּין נְהוּרִין, פָּנִים שְׂמֻחוֹת. אֲצֵל הַקְּדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא כָּתוּב (דְּבָרֵי-הַיָּמִים א' טז, כז): "עַז וְחֲדָוָה
 בְּמִקוּמוֹ", שֶׁם זֶה רַק שְׂמֻחָה; וְלִכֵּן בְּזֶה הָאָדָם
 יְכוּל לְמַדַּד עֲצָמוֹ אִם מְקַרֵּב כְּבָר אֶל הַקְּדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא, וְאִם חֲזַר בְּתִשׁוּבָה — אִם שְׂמֻחַ
 וּמְשֻׂמַּח אֶת אַחֲרִים, סִימָן שְׂמֵאִיר בּוֹ כְּבָר אִוֵּר
 הַצְּדִיק, אֲבָל אִם יֵשׁ בּוֹ אֲנַפִּין חֲשׂוּכִין, מְסֻכֵּן, הוּא
 עֲדִין רְחוּק מִהַשְׂכִּינָה, מִהַצְּדִיק. אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל
 (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן כג): כְּשֶׁאָדָם מְשַׁקֵּעַ
 בְּתַאֲוֹת מָמוֹן, יֵשׁ לוֹ אֲנַפִּין חֲשׂוּכִין, וְהוּא תָּמִיד
 בְּמַרְה שְׁחוּרָה וּבְעַצְבוּת, וְזֶה מְבִיא לוֹ יוֹתֵר אֶת
 הָעֲנִיּוֹת. וְלִהְפֹךְ — אִם אָדָם מְקַרֵּב אֶל הַצְּדִיק
 הַיָּאֲמֵת, אֶל בֶּן הַשְׂמֻחָה, אֲזִי זֹכֶה לְאֲנַפִּין נְהוּרִין,
 פָּנָיו שְׂמֻחוֹת וְעֲלִיזוֹת, וְזֹכֶה לְחִזְק אֶת עֲצָמוֹ
 וְלְחִזְק אֶת אַחֲרִים. וְכָתוּב בַּזֹּהַר (ח"ב קפד): חֲדָוָה
 דְּבַר נֶשׁ מְשִׁיךְ חֲדָוָה עֲלָאָה מְנִיָּה; אִם אָדָם שְׂמֻחַ,
 מְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ שְׂמֻחָה יִתְּרָה יוֹתֵר וְיוֹתֵר. וְזוֹ
 צְרִיכָה לְהִיּוֹת הָעֲבוּדָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁל תְּלִמִּידֵי רַבְּנוּ
 ז"ל בִּימֵי שׁוּבְבֵי"ם הָאֵלּוּ — לְהָאִיר "אוֹר

שובבי"ם" לנשמות ישראל, לחזקם ולעודדם
 ולשמחם ולגלות להם ענין שמחה והתבודדות,
 שיכולים לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, אשר זה
 כל-כף פשוט וקל, רק תפתח פיה ותדבר אליו
 יתברך, והוא יתברך ימחל לה על כל עוונותיה.
 ורואים אדם מסגל לעשות כל מיני עבודות
 בעולם, הוא יצום ויתגלגל בשלג, יתגלגל מהר
 אל תהום, אבל לא יפתח פיו לדבר אל הקדוש-
 ברוך-הוא, שכל דבור ודבור שמדברים אליו
 יתברך זו הצלחה נצחית, הצלחה כזו שאין לתאר
 ואין לשער כלל. חכמינו הקדושים אומרים (ויקרא
 רבה, פרשה ל', סימן ג'): בדורות הללו שאין להם לא
 מלך ולא נביא, לא כהן ולא אורים ותמים, אלא
 תפלה זו בלבד, אמר דוד לפני הקדוש-ברוך-
 הוא: רבונו של עולם, אל תבזה תפלתם; יגיע
 זמן, שלעם ישראל לא יהיה מלך, נביא, כהן,
 אורים ותמים, ולא יהיה להם כלום, רק דבר אחד
 ישאר להם — הפה לדבר אליו יתברך, על-כן
 אני מבקשך, רבונו של עולם, אנא תשמע
 תפלתם. וזה מה שנותר לנו; ואומר רבנו ז"ל
 (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן כה): ההתבודדות היא
 מעלה עליונה מהכל, דהינו שאדם מרגיל עצמו

לְדַבֵּר אֶל הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכָל הָעוֹבֵר עָלָיו
 בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת מְסַפֵּר לְפָנָיו יְתַבָּרֵךְ, הֵיִשׁ
 מִדְּרָגָה גְבוּהָה יוֹתֵר מִזֶּה? ! הֵיִשׁ עֲבוּדָה חֲשׂוּבָה
 מִזֶּה? ! הֲלֹא אָמַר לָהֶם הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 לְיִשְׂרָאֵל: הֵווּ זְהִירִים בְּתַפְלָה, שְׂאִין מְדָה אַחֲרֵת
 יָפָה הַיְמָנָה וְהִיא גְדוּלָה מְכֹל הַקְּרִבָּנוֹת, וְאַפְלוּ
 אִין אָדָם כְּדֹאֵי לְעֲנוּת בְּתַפְלָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִמוֹ,
 כִּיּוֹן שְׁמֵרָבָה בְּתַחֲנוּנִים, אָנִי עוֹשֶׂה חֶסֶד עִמוֹ
 (תְּנַחוּמָא וַיֵּא א') ; וְאִם תְּחַכְּמִינוּ הַקָּדוֹשִׁים אוֹמְרִים
 כְּזֹאת, אֲזִי זְהוּ זֶה! וְלִכֵּן אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטִי-
 מוֹהֲר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ס'), שְׁזֵה מַה שְּׁחֹנִי הַמְּעַגֵּל
 אָמַר: מִי אֵיכָא דְנִיִּים שְׁבַעִים שָׁנִין, אֵיךְ יְכוּלִים
 לִישֵׁן שְׁבַעִים שָׁנָה? ! כַּמָּה יֵשׁ לְאָדָם לְחִיּוֹת בְּזֵה
 הָעוֹלָם? הֲלֹא "יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׁבַעִים שָׁנָה"
 (תְּהֵלִים ז, י), וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק ב',
 סִימָן סא), הַשְּׁבַעִים שָׁנָה פּוֹרְחִים כְּרַבֵּעַ שָׁעָה; הִנֵּה
 אָנוּ פֹה וְהִנֵּה יּוֹצְאִים מִפֹּה, בְּנֵי-אָדָם חַיִּים
 בְּקִטְנוּת הַמַּחֲיִין, וְחוֹשְׁבִים שִׁישְׁאָרוּ פֹה מְאֵתִים אוֹ
 שְׁלֹשׁ-מֵאוֹת שָׁנִים, אֵף אֶחָד אֵינוֹ רוֹצֶה לְחַשֵּׁב
 שִׁיֵּצֵא מִן הָעוֹלָם. וְזֵה יְכוּל לְקָרוֹת בְּכָל יוֹם וּבְכָל
 שָׁעָה וּבְכָל רִגַע. אוֹמְרִים תְּחַכְּמִינוּ הַקָּדוֹשִׁים
 (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פְּרָשָׁה צו, סִימָן ב'): "כִּצֵּל יְמֵינוּ עַל

הָאָרֶץ", וְהִלְוֵאֵי כְּצֵלוֹ שֶׁל כֹּהֵל אוֹ כְּצֵלוֹ שֶׁל אֵילָן, אֲלֵא כְּצֵלוֹ שֶׁל עוֹף בְּשָׁעָה שֶׁהוּא עָף. כְּשֶׁהַשָּׁמַשׁ מְאִירָה עַל הַקִּיר נַעֲשֶׂה צֵל בַּצַּד הַשְּׁנַי, וְכֵן עַל אֵילָן, נַעֲשֶׂה צֵל הָאֵילָן עַד חֲלָף הַשָּׁמַשׁ וְכוּ'. אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, הַחַיִּים חוֹלְפִים בִּיעָף כְּרֹגַע אֶחָד כְּצֵל צִפּוֹר הַפּוֹרְחַת בְּאֹוִיר, שְׂנֵה כְּשֶׁנִּיחַ חוֹלְפֶת. וְאִם-כֵּן מַה לָּךְ נִרְדָּם?! תִּפְתַּח פִּיךָ וּתְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְאִז כָּל חַיִּיךָ יִהְיוּ אַחֲרֵימֶיךָ. וְזֶהוּ "אוֹר שׁוֹבְבֵי"ם", וְזֹאת עָלֵינוּ לְהַחֲדִיר בְּעֲצָמֵנוּ וּבְאַחֲרֵימֵינוּ, וְנַעֲזֹב אֶת כָּל הַשְּׁטִיּוֹת, וְנִתְחַיֵּל לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְאוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן ק'), שְׁכָל הַצְּדִיקִים לֹא זָכוּ לְהַגִּיעַ לְמִדְרַגָּתָם, אֲלֵא עַל-יְדֵי שֶׁדִּבְרוּ אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאִין דָּבָר חָשׁוּב מְזִיחַ, וְזֶה עֲקָר הַתְּשׁוּבָה. וְלָכֵן "אוֹר שׁוֹבְבֵי"ם" זֶהוּ אוֹר הַצְּדִיק הַאֲמֵת, שֶׁמַּגִּלָּה לָנוּ תְּקוּנִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים וְקָלִים, לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּכָל יוֹם וְיוֹם וּבְכָל שָׁעָה וְשָׁעָה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה עִם כָּל נִקְדָּה טוֹבָה שֵׁישׁ בָּנוּ, שֶׁזוֹ הַמִּדְרַגָּה הַכִּי עָלִינוּהָ שְׂאָדָם יְכוּל לְהַחֲיוֹת עֲצָמוֹ עִם כָּל מַצָּוָה וּמַצָּוָה שֵׁישׁ בּוֹ. עַד שְׂאוֹמְרֵי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרִכּוֹת נו'): אֲפֵלוּ הַרִיקָנִין שֶׁבָּךְ מְלֵאִים מַצּוֹת כְּרֵמוֹן; כָּל יְהוּדֵי

הוא צדיק, אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כג) — מפני שנמול, ולכן עם כל נקדה ונקדה טובה צריכים לשמח. וכן מובא (ספר-המדות, אות שמחה, סימן א'): כשאדם עושה מצוה בשמחה, סימן שלבו שלם לאלקיו; בזה שאדם שמח עם כל נקדה טובה, זה מגלה שלבו טהור. ולכן למה לנו לעשות עבודות קשות ולשמע כל הדמיונות של תקוני נשמות ונפשות, שאלו שנותנים תקונים בעצמם צריכים תקון, בשעה שיש לנו צדיק האמת רבנו ז"ל, שגלה לנו עשרה מזמורי תהלים, והבטיח שמי שיאמרם — יהיה לו תקון נצחי. כשאדם מרגיל עצמו לומר בכל יום את ה'תקון הכללי', כל היום נוקף לבו ומתעורר: אוי אוי, עלי לשוב אל הקדוש-ברוך-הוא; ועל אחת כמה וכמה כשאדם זוכה ופעם בחייו בא אל ציון רבנו ז"ל בעיר אומן, ואומר שם העשרה מזמורים אלו, אין לתאר גדל התקון שנתקנת נשמתו בתקון נפלא ונורא מאד. ולכן דיקא ב"ימי שובבי"ם" נגלה "אור שובבי"ם" לכלל נשמות ישראל, ונזכה להפיץ אור רבנו ז"ל בעולם, ולהחזיר בנשמות ישראל את האהבה שעלינו לאהב זה את זה, ולעזר זה לזה, ולמצא

את הנקודות הטובות זה אצל זה, אשר כף מגלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן רפב), שהצדיק שהוא הבעל תפלה, הוא מתפלל עם כל הנקודות הטובות של כל עם ישראל. ומה אנו רואים? הסמ"ך-מ"ם עובד שעות נוספות, שיהיו פלוגים בין נשמות ישראל, שזה כלל המפלגות, פלג, פלג, לפלג את בני-אדם ולגרם לשנאה ביניהם, וזה גורם לכל הצרות. וכמאמר ז"ל (יומא ט: ט:): השנאה עדין מרקד בינו. ואפלו בין אנשי הצדיק הסמ"ך-מ"ם החדיר בלבול בזה, שאין איש יכול לדבר עם זולתו. רואים בני-אדם גונבים וגוזלים, אשר זה התקון שעלינו לתקן עכשו, אם אנו יודעים שיש בידינו כסף גנבה וגזלה, אם אחד לזה — צריך לפרע חובו, ואם אין לו כרגע, צריך לפיסו את המלוה ולבקש ארקה וכו' וכו', ומכל שכן מי שגזל, צריך לשלם, אחרת אוי לו ואוי לנפשו, כי שלם ישלם כפל כפלים. וזאת עלינו לתקן בימים אלו, שתהיה אהבת ישראל בינינו, להחדיר אהבת הבריות בין נשמות ישראל, מספיק שנאה, מספיק לדבר על הזולת, איך אדם יכול להיות בעל מדרגה ולטיל בשמים, בשעה שהוא מדבר על הזולת?! הלא

טַפָּה סְרוּתָה הוּא, הַיּוֹם כָּאֵן וּלְמַחֵר בְּקָבֶר; אֹמֵר
 רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן רל"ט): אִי
 אֶפְשָׁר לְדַבֵּר אֶל הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֶלָּא עַל-יְדֵי
 שְׁלוֹם, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (תְּהִלִּים קכ"ב): "אֲדַבְּרָה נָא
 שְׁלוֹם"; וְלִכֵּן תִּקַּן הָאָר"י ז"ל לְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ
 מִצִּוֹת "וְאֶהְבֶּתָ לְרַעֲךָ כְּמוֹךָ" קִדְּם הַתְּפִלָּה, וְאִז
 מִתְקַבְּלֵת תְּפִלָּתוֹ; וְלִכֵּן אִם אָדָם אֵינוֹ אוֹהֵב כָּל
 יְהוּדֵי וְאֵינוֹ כּוֹלֵל עֲצָמוֹ עִם כָּל יְהוּדֵי, סִימָן שְׁאִין
 לוֹ הַתְּבוּדָּדוּת, וְאָנוּ תִּלְמִידֵי רַבֵּנוּ ז"ל, אִם
 בְּרִצּוֹנֵנוּ בְּאַמֶּת לְצִיַּת אֶת רַבֵּנוּ ז"ל, עָלֵינוּ לְגִלוֹת
 וּלְפָרְסֵם אֶת "אֹר שׁוֹבְבֵי"ם" עַכְשָׁו בֵּין נְשָׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל, וְתִהְיֶה אַחֲדוּת וְאַהֲבָה בֵּינֵינוּ, וְנַעֲזֹר זֶה
 לְזֶה, וְדִיֶּקָּא עַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְגֹאֲלָה הַשְּׁלֵמָה,
 שְׁבוּא יָבוּא הַגּוֹאֵל צֶדֶק וַיִּגְאֹלֵנוּ גְּאֹלָה שְׁלֵמָה
 בְּמִהְרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן וְאָמֵן!

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!